

Taylor Jenkins Reidová

Bez tebe napořád

„Silné a dojemné...
Reidová mistrně
chytí za srdce
a nepustí ho.“

Publishers Weekly

Mladá fronta

Bez tebe napořád

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.mf.cz
www.e-reading.cz
www.palmknihy.cz

MLADÁ FRONTA

Taylor Jenkins Reidová

Bez tebe napořád – e-kniha
Copyright © Mladá fronta, a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Bez tebe napořád

Taylor Jenkins Reidová

Mladá fronta

Přeložila Jana Jašová

Copyright © 2013 by Taylor Jenkins Reid

Translation © Jana Jašová, 2018

ISBN 978-80-204-4327-4 (tištěná kniha)

ISBN 978-80-204-5017-3 (ePDF)

ISBN 978-80-204-5016-6 (ePUB)

ISBN 978-80-204-5018-0 (Mobi)

Lindě Morrisové

(za to, že četla detektivky dvanáctileté holky)

a Alexu Reidovi

(muži, do kterého by se měl zamilovat celý svět)

Pokaždé, když se ráno vzbudím, na chvíli zapomenu, že nejsi vedle mě, a natáhnu se po tobě. Vždycky ale nahmatám jen chladnou polovinu postele. Zadívám se na noční stolek na snímek nás dvou v Paříži a cítím nesmírnou radost, že i když to trvalo tak krátce, miloval jsem tě a ty jsi milovala mě.

Soukromá inzerce Craigslist, Chicago, 2009

Část první

ČERVEN

„Už ses rozhodla, jestli si změniš příjmení?“ zeptal se mě Ben. Seděl na druhém konci gauče a masíroval mi nohy. Vypadal tak hezky. Jak jen jsem mohla skončit s tak zatraceně atraktivním chlapem?

„Ještě nad tím uvažuji,“ popíchlá jsem ho. Ve skutečnosti už jsem s úvahami skončila. Obličej se mi roztáhl do širokého úsměvu. „Asi to udělám.“

„Opravdu?“ vyhrkl vzrušeně.

„Chtěl bys to?“

„To se ptáš vážně? Teda, nemusíš to dělat. Kdyby ti to připadalo nějak ponižující nebo... já nevím, jako bys zahazovala svoje příjmení,“ ujistil mě. „Chci, aby ses jmenovala tak, jak ti to bude vyhovovat. Ale kdyby sis vzala moje příjmení...“ slabě zrudl, „... to by bylo prostě super.“

Na manžela vypadal až moc sexy. Když se řekne manžel, člověk si představí plešatého tloušťíka, který vynáší odpadky. Ale můj manžel byl sexy. Mladý, vysoký a silný. Tak dokonalý. Víím, že to zní připitoměle, ale tak to má být, ne? Jako novomanžel se na sebe díváme růžovými brýlemi. „Asi budu Elsie Porter Rossová,“ oznámila jsem mu.

Na chvíli mi přestal masírovat chodidla. „To je bezva.“

Zasmála jsem se. „Proč?“

„Nevím.“ Vrátil se zase k masírování. „Asi je ve mně kus neandertálce. Prostě se mi líbí představa, že budeme Rossovi. Jsme. Pán a paní Rossovi.“

„Jo, to se mi líbí,“ potvrdila jsem. „Pán a paní Rossovi. Bezva.“

„Vždyť to říkám!“

„Tak domluveno. Hned jak dostaneme oddací list, zajdu na matriku nebo kde se to zařizuje a nechám to zapsat.“

„Prima,“ usmál se a odtáhl ruce z mých nohou. „Tak, Elsie Porter Rosssová, teď jsem na řadě já.“

Chopila jsem se jeho chodidel. Na chvíli zavládlo ticho, během něhož jsem mu nepřítomně mnula prsty přes ponožky. Moje myšlenky se toulaly bůhví kde a po chvíli se ustálily na překvapivém zjištění: Mám hlad.

„Nemáš hlad?“ zeptala jsem se.

„Teď?“

„Mám hroznou chuť na lupínky Fruity Pebbles.“

„Ale nějaký cereálie tady máme, ne?“ zeptal se Ben.

„Jo, máme, ale... mám chuť na Fruity Pebbles.“ Měli jsme dospělácké cereálie, krabice zdravých hnědých věcí s přidávanými minerály a vlákninou. Já chtěla ty zběsile barevné, přeslazené.

„Tak pro ně někam skočíme? V obchodě mají ještě otevřeno a určitě tam Fruity Pebbles prodávají. Nebo ti pro ně zajedu já.“

„Ne! To po tobě nemůžu chtít. Přece nejsem tak líná.“

„Možná jsi líná, ale jsi moje žena a já tě miluju a chci, aby sis mohla dát, na co máš chuť.“

Začal se zvedat.

„Ale ne, vážně, to nemusíš.“

„Jdu na to.“ Ben na chvíli zmizel z pokoje a vrátil se s botami a kolem.

„Děkuju!“ Natáhla jsem se na celý gauč, zabrala jsem i místo, kde Ben před chvílí seděl. Usmál se na mě, otevřel dveře bytu a vyvezl kolo ven. Slyšela jsem, jak s cvaknutím vyklopil stojánek, a věděla jsem, že se ještě přijde rozloučit.

„Miluju tě, Elsie Porter Rosssová,“ prohlásil a sklonil se k pohovce, aby mě políbil. Měl už cyklistickou přilbu i rukavice. Ušklíbl se na mě. „Moc se mi líbí, jak to zní.“

Zeširoka jsem se usmála. „Miluju tě. A díky!“

„Nemáš zač. Miluju tě! Za chvíli jsem zpátky.“ Zavřel za sebou dveře.

Opřela jsem si hlavu a zvedla knihu, ale nemohla jsem se soustředit. Ben mi už chyběl. Uteklo dvacet minut a já čekala, že se každou chvíli objeví, jenže dveře se pořád neotvíraly. Neslyšela jsem žádné kroky na schodech.

Po půlhodině jsem mu zavolala na mobil. Nebral to. Můj mozek mi začal předhazovat nejrůznější možnosti vysvětlení, většinou přitažené za vlasy. Někoho potkal, nějakou jinou ženu. Zastavil se ve striptýzovém klubu. Vytáčela jsem jeho číslo znovu a znovu, zatímco moje mysl přicházela s rozumnějšími, a tudíž děsivějšími variantami. Když to pořád nebral, zvedla jsem se z gauče a vydala se ven.

Nevím, co jsem čekala, že uvidím. Rozhlédla jsem se po ulici, ale po Benovi ani památky. Je bláznivé si hned myslet, že se zranil? Nemohla jsem se rozhodnout. Snažila jsem se uklidnit tím, že musel uvíznout v nějaké dopravní zácpě, anebo narazil na starého kamaráda. Minuty se vlekly, každá mi připadala jako hodina. Vteřiny trvaly nesnesitelně dlouho.

Sirény.

Slyšela jsem sirény mířící mým směrem. Nad střechami domů v naší ulici jsem viděla blikání jejich světel. Jejich kvílení jako by mě volalo, slyšela jsem v něm svoje opakované jméno: *El-sie. El-sie.*

Rozběhla jsem se. Než jsem se dostala na konec ulice, cítila jsem už chlad betonu pod bosými chodidly. Slabé tepláky mi profoukly, nehřály, ale běžela jsem dál, až jsem konečně spatřila místo, kam sirény mířily.

Viděla jsem dvě sanitky a hasičské auto. Taky pár policejních aut, která přehradila silnici. Rozběhla jsem se tam co nejrychleji, než jsem si vůbec stačila uvědomit, co dělám. Někoho zvedali na nosítka. Na krajnici ležel tirák obrácený na bok. Měl vysypaná okna, střepy se válely všude kolem. Zadívala jsem se upřeně na nákladák, snažila se přijít na to, co se stalo. A pak jsem si uvědomila, že silnice není posetá jen střepy. Pokrývaly ji i drobné barevné kousky čehosi dalšího. Pátrala jsem pohledem po tom, co jsem se modlila, abych neviděla... a vtom jsem to zahlédla. Přímo přede mnou – jak jsem to mohla přehlédnout? – napůl pod převráceným nákladákem, leželo Benovo kolo. Zkroucené a polámané.

Svět ztichnul. Sirény umlkly. Město se zastavilo. Srdce mi začalo bušit tak rychle, až mě píchalo v hrudi. Cítila jsem, jak mi v mozku pulzuje krev. Bylo takové horko. Kdy se tak oteplilo? Nemohla jsem dýchat. Zapomněla jsem dýchat. Nedýchala jsem.

Ani jsem si neuvědomila, že zase běžím, dokud jsem se nedostala ke dveřím sanitky. Začala jsem na ně bušit. Skákala jsem nahoru a dolů, abych viděla do okénka, ale bylo moc vysoko, než abych k němu dohlédla. Přitom jsem slyšela, jak mi pod nohama křupou Fruity Pebbles. Při každém výskoku jsem je zašlapávala do chodníku. Drtila je na miliony drobečků.

Sanitka odjela. Je v ní Ben? Je naživu? Je raněný? Třeba ho naložili do sanitky jen kvůli protokolu, že se to po nehodě musí, ale ve skutečnosti je v pořádku. Anebo tam není on? Třeba je někde tady. Třeba je v sanitce řidič toho nákladáku. Ale ten už musí být mrtvý, ne? Tohle nemohl přežít. Takže Ben je určitě v pořádku. Takhle funguje karma nehod, ne? Viníci umírají. Nevinní přežijí.

Otočila jsem se a rozhlížela se kolem sebe, ale Bena jsem nikde neviděla. Začala jsem rvát jeho jméno. Věděla jsem, že je v pořádku. Byla jsem si jistá. Jen jsem potřebovala, aby se to už vyřešilo. Abych ho uviděla s nepatrným škrábancem, jak ho propouštějí, že už může jít domů. Pojd se mnou domů, Bene. Poučila jsem se. Už nikdy po tobě nebudu chtít, abys mě takhle obskakoval. Dalo mi to lekci, ano, a teď už pojďme domů.

„Bene!“ křičela jsem do nočního povětří. Tak studeného. Kdy se tak ochladilo? „Bene!“ Měla jsem pocit, že běhám pořád dokola, dokud mě nezarazil policista.

„Madam!“ Chytil mě za paži. Pořád jsem vrískala. Potřebovala jsem, aby mě Ben slyšel. Aby věděl, že jsem tady. A že je načase jít domů. „Madam,“ oslovil mě policista znovu.

„Co?!“ houkla jsem mu do obličeje. Vytrhla jsem se mu a zatočila se kolem své osy. Snažila jsem se dostat do oblasti ohrazené mobilními zábranami. Věděla jsem, že ti, kteří tam tu pásku natáhli, mě určitě pustí dál. Pochopí, že potřebuju najít svého manžela.

Strážník mě zase chytil za paži. „Madam!“ vyštěkl, tentokrát přísněji. „Tam teď nesmíte.“ Copak nechápe, že právě teď tam *musím*?!

„Potřebuju najít manžela!“ odsekla jsem. „Možná je raněný. To je jeho kolo. Musím ho najít.“

„Madam, vašeho manžela odvezli do nemocnice Cedars-Sinai. Mám vás tam vzít?“

Zírala jsem na něj, ale nechápala, co mi vykládá.

„Kde je?“ Potřebovala jsem, aby mi to zopakoval, vůbec jsem mu nerozuměla.

„Madam, vašeho manžela odvezli do nemocnice Cedars-Sinai, ambulance už odjela. Chcete, abych vás tam vzal?“

Ben není tady? Byl v té sanitce?

„Je v pořádku?“

„Madam, nemůžu...“

„Je v pořádku?!“

Strážník se na mě díval. Pak smekl čapku a přitiskl si ji na prsa. Věděla jsem, co to znamená. Mokrát jsem to viděla v historických filmech, na schodech čerstvých válečných vdov. V tu chvíli jsem začala prudce vzlykat.

„Musím ho vidět!“ vřískala jsem skrz slzy. „Musím ho vidět! Musím za ním.“ Klesla jsem na kolena doprostřed silnice, ovocné lupínky pode mnou křupaly. „Je v pořádku? Měla bych být u něj. Jen mi řekněte, že je živý!“

Strážník se na mě díval a v očích se mu zračil soucit i vina. Nikdy jsem v jednom pohledu neviděla tyhle dvě emoce pohromadě, ale rozeznat šly snadno. „Madam, je mi líto. Váš manžel...“

Nespěchal. Nepoháněl ho adrenalin jako mě. Věděl, že není proč spěchat. Že mrtvé tělo mého manžela může počkat.

Nenechala jsem ho domluvit. Věděla jsem, co mi chce říct, a nechtěla jsem tomu věřit. Nevěřila jsem tomu. Ječela jsem na něj, bušila mu pěstmi do hrudi. Byl to velký chlap, nejmíň metr osmdesát, tyčil se nade mnou. Připadala jsem si jako dítě, ale to mě nezastavilo. Dál jsem se na něj vrhala a bušila do něj. Chtěla jsem mu dát facku. Kopnout ho. Chtěla jsem, aby cítil stejnou bolest jako já.

„Zemřel při srážce. Je mi líto.“

V tu chvíli jsem se zhroutila na zem. Všechno se se mnou točilo. Slyšela jsem, jak mi vyletěl pulz, ale nedokázala jsem se soustředit na to, co ten policista říká. Nikdy by mě nenapadlo, že se něco takového může stát. Myslela jsem, že špatné věci se stávají jen namyšleným lidem. Ne lidem, jako jsem já, kteří chápou, jak je život křehký, kteří uznávají autoritu vyšší moci. Ale stalo se to. Stalo se to mně.

Tělo mi znehybnělo. Oči vyschly. Obličej ztuhnul. Zírala jsem na zábrany a neuhýbala pohledem. Paže jsem měla bez citu. Ani jsem nevěděla, jestli stojím, nebo sedím.

„Co je s řidičem?“ zeptala jsem se strážníka, už klidně a vyrovnaně.

„Pardon?“

„Co se stalo s tím člověkem, co řídil ten tirák?“

„Zahynul, madam.“

„To je dobře,“ prohlásila jsem necitelně jako sociopat. Policista přikývl, možná jako by potvrdoval tu nevyšlovenou dohodu mezi námi: on bude předstírat, že to neslyšel, já budu předstírat, že nepřeju smrt dalšímu člověku. Ale já to nechtěla odvolat.

Strážník se natáhl po mé ruce a vedl mě k policejnímu autu. Zapnul sirénu, abychom se brzy vymotali z ucpaných ulic, a já viděla, jak se Los Angeles rychle míhá kolem nás. Ještě nikdy nevypadalo tak ohavně.

Když jsme se dostali do nemocnice, policista mě usadil do čekárny. Trásla jsem se tak silně, že židle pode mnou nadskakovala.

„Musím za ním,“ řekla jsem mu. „Musím za ním!“ zaječela jsem. Všimla jsem si jmenovky. Strážník Hernandez.

„Chápu. Pokusím se zjistit, co se dá. Doufám, že se nám podaří sehnat vám sociálního pracovníka, který se vás ujme. Hned jsem zpátky.“

Slyšela jsem ho mluvit, ale nedokázala jsem se přimět, abych na to reagovala nebo ho aspoň vzala na vědomí. Seděla jsem na židli a zírala do protější zdi. Cítila jsem, že se mi hlava kývá ze strany na stranu. Začala jsem vstávat, abych se vydala na sesternu, ale strážník Hernandez mě zatlačil zpátky na místo. Teď s ním byl nějaký pomešší chlapík ve středním věku, v modré košili a červené kravatě. Vsadila bych se, že ten pitomec si myslí, že mu nosí štěstí. Když si ji váže, určitě má pocit, že ho čeká bezva den.

„Elsie,“ oslovil mě. Zřejmě jsem strážníku Hernandezovi pověděla svoje jméno. Ani jsem si na to nevzpomínala. Natáhl ke mně ruku, jako by čekal, že mu s ní potřesu. V tak tragickém okamžiku jsem na formality neměla sílu a nechala jsem ji tam jen tak viset. Předtím bych nikdy

neodmítla podanou ruku. Jsem milá holka. Někdy až moc. Nikdo mě nejspíš nikdy neoznačil za „nepříjemnou“ nebo „vzpornou“.

„Vy jste manželka Bena Rosse? Máte u sebe řidičský průkaz?“ zeptal se mě ten s červenou kravatou.

„Ne. Jen jsem... vyběhla z domu, když... nemám...“ Zadávala jsem se na svoje bosé nohy. Nemám ani boty a ten chlap si myslí, že mám řidičák?

Strážník Hernandez odešel. Dívala jsem se, jak se pomalu, rozpacitě vzdaluje. Asi měl pocit, že tady už udělal, co se dalo. Kéž bych taky mohla odejít od toho všeho a vrátit se domů. K manželovi a do teplé postele. K manželovi, teplé posteli a misce zasraných Fruity Pebbles.

„Bohužel vás tam nemůžu pustit, Elsie,“ sdělil mi chlap s červenou kravatou.

„Proč ne?“

„Lékaři na něm pracují.“

„Je živý?!“ vřískla jsem. Jak rychle se dokáže vrátit naděje.

„Ne, je mi líto,“ zavrtěl hlavou. „Váš manžel zemřel při nehodě. Byl ale zaregistrovaný jako dárce orgánů.“

Měla jsem pocit, že jsem ve výtahu, který se utrhl a řítí se k zemi. Rozebírají ho na kusy a ty dají jiným lidem. Berou mu jeho orgány.

Seděla jsem na židli a uvnitř jsem byla úplně mrtvá. Napůl jsem chtěla začít na toho chlapa řvát, ať mě pustí na sál. Ať mi dovolí Bena vidět. Chtěla jsem proběhnout těmi lítačnými dveřmi, najít ho, obejmout ho. Co to s ním dělají? Nedokázala jsem se ale pohnout. Taký jsem umřela.

Muž s červenou kravatou na chvíli odešel a vrátil se s horkou čokoládou a pantofli. Oči jsem měla suché a unavené. Skoro jsem jimi neviděla. Všechny smysly jako by byly potlačené. Cítila jsem se polapená ve vlastním těle, oddělená od těch kolem mě.

„Máte někoho, komu bychom mohli zavolat? Rodičům?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Anna,“ hlesla jsem. „Měla bych zavolat Anně.“

Položil mi ruku na rameno. „Můžete mi napsat její číslo? Já jí zavolám.“

Přikývla jsem. Podal mi papír a propisku. Trvalo mi asi minutu, než jsem si její číslo vybavila. Dříve jsem její číslo napsala několikrát špatně, ale když jsem mu papír vracela, byla jsem si téměř jistá, že tentokrát je napsané napoprvé správně.

„A co Ben?“ zeptala jsem se. Nevím, co jsem chtěla slyšet. Jen... jsem to ještě nedokázala vzdát. Ještě jsem nebyla ve fázi „zavoláme někomu, kdo ji odveze domů a bude na ni dávat pozor“. Člověk musí bojovat, ne? Musím ho najít a zachránit. Jak ho mám najít a zachránit?

„Sestry už zavolaly jeho nejbližším příbuzným.“

„Cože? Jeho nejbližší příbuzná jsem já.“

„V řidičáku měl zřejmě adresu v Orange County. Museli jsme podle zákona uvědomit jeho rodinu.“

„Koho jste zavolali? Kdo přijede?“ Ale už jsem to věděla.

„Zkusím to zjistit. Tak já půjdu zavolat té Anně. Za chvíli jsem zpátky.“

Přikývla jsem.

V hale kolem jsem viděla a slyšela další čekající příbuzné. Někteří vypadali zachmuřeně, ale většina se tvářila normálně. Byla tam mladá maminka, která své dceři četla knížku. Kluk, co si držel pytlík s ledem na tváři, seděl vedle našťvaně se tvářícího otce. Dvojice teenagerů se držela za ruce. Netušila jsem, co tam dělali oni, ale usmívali se a flirtovali spolu, takže tam určitě nebyli z tak děsivého důvodu jako já... Chtělo se mi na ně začít vriskat. Chtěla jsem jim říct, že tohle je čekárna pohotovosti pro naléhavé případy a že tady nemají co dělat, když vypadají tak šťastně a bezstarostně. Chtěla jsem na ně zařvat, ať si jdou domů a jsou šťastní někde jinde, protože se na to odmítám dívat. Nepamatovala jsem si, jaké to je, cítit se jako oni. Dokonce jsem si ani nepamatovala, jak jsem se cítila předtím, než se tohle stalo. Cítila jsem jen drtivou hrůzu. A vztek na ty dva pitomce, kteří se na sebe museli pořádně culit.

Nenáviděla jsem je a nenáviděla jsem ty zatracené sestry, co se míhaly kolem, pro které tenhle den nebyl nejhorší v jejich životě. Telefonovaly a nosily papíry z kopírky a pily kávu. Nenáviděla jsem je za to, že v takové chvíli můžou pít kafe. Nenáviděla jsem všechny v celé nemocnici za to, že nejsou zoufalí.

Muž v červené kravatě se vrátil a oznámil mi, že Anna už je na cestě. Nabídl se, že než přijede, on zůstane se mnou. Pokrčila jsem rameny. Ať si dělá, co chce. Jeho přítomnost pro mě nebyla žádnou útěchou, ale aspoň mi bránila vrhnout se na lidi v čekárně a ječet na ně, jak můžou v takovou chvíli jíst čokoládovou tyčinku. Moje vzpomínky zalétly k ovocným lupínkům rozsypaným na silnici. Tušila jsem, že až se vrátím domů, pořád tam budou. Nikdo je neuklidil, protože nikdo nemohl tušit, jak děsivý pohled to pro mě bude. Přemýšlela jsem, kvůli jaké hlouposti Ben zemřel. Fruity Pebbles. Zemřel kvůli nim. Bylo by to komické, kdyby... Ale tohle nikdy nebude k smíchu. Na tomhle není vůbec nic k smíchu. Ztratila jsem manžela, protože jsem zatoužila po misce dětských lupínků v krabici s obrázkem Flinstoneových. Nenáviděla jsem se za to. Ze všech lidí v nemocniční čekárně jsem nejvíc nenáviděla samu sebe.

Anna se přihnala v panickém spěchu. Nevím, co jí ten s červenou kravatou vykládal. Vstal, aby se s ní pozdravil, a zarazil tak její úprk ke mně. Viděla jsem, jak spolu mluví, ale neslyšela ani slovo. Trvalo to jen vteřinu, než se Anna vrhla ke mně a objala mě. Nechala jsem její paže tam, kam mi je položila, ale neměla jsem sílu jí objetí oplatit. Byla jsem jako leklá ryba. Zašeptala mi do ucha „Je mi to líto“ a já se jí zhroutila do náruče.

Neměla jsem v sobě žádnou vůli ovládat se, touhu skrýt svou bolest. Kvílela jsem v čekárně nahlas. Vzlykala a popotahovala jsem jí na prsou. Kdybych byla při smyslech, okamžitě bych se od téhle části jejího těla odtáhla. Vždycky jsem se cítila nejistě, když jsem se očima a rty přiblížila k tak choulostivé části ženského těla, ale zrovna teď mi cokoliiv souvisejícího se sexem připadalo plytké a hloupé. Sex byl něco, co dělají dva hlupáci z nudy. Ti dva šťastní pubertáci to nejspíš provozují ze sportu.

Její objetí mě neuklidňovalo. Z očí se mi řinuly slzy, jako bych je ze sebe tlačila, i když jsem je netlačila. Prostě si tekly samy. Ani jsem se necítila smutná. Ten pocit devastace byl tak hluboký a nesmírný, že mi mé slzy připadaly nicotné a ubohé.

„Je mi to tak líto, Elsie. Viděla jsi ho?“

Neodpověděla jsem. V tom záchvatu pláče jsme se nějak svezly na podlahu čekárny a seděly tam, nevím – připadalo mi, že celé hodiny. Chvillemi jsem kvílela, chvillemi necítila nic. Většinou jsem jen

ležela Anně v náručí, ne proto, že jsem to potřebovala, ale abych se na ni nemusela dívat. Nakonec mě Anna opřela o stěnu, vstala a vydala se k pultu sester. Tam na jednu z nich začala rvát.

„Jak dlouho ještě budeme čekat, než nás pustíte k Benu Rossovi?!“ hulákala na mladou hispánskou zdravotnici, která seděla za počítačem.

„Madam...“ Sestra se začala zvedat, ale Anna od ní ucouvla.

„Strčte si tu svou madam, víte kam. Řekněte mi, kde je. Pusťte nás k němu.“ Muž v červené kravatě se nějak objevil vedle ní a začal ji uklidňovat.

Mluvil s Annou několik minut. Viděla jsem, jak se jí pokouší dotknout, utišit ji, ale trhla ramenem, aby uhnula z jeho dosahu. Dělal jen svou práci. Všichni tady dělali svou práci. Ti neschopní idioti.

Viděla jsem, jak vchodem do nemocnice proběhla starší žena. Asi šedesátnice, s dlouhými zrzavě hnědými vlasy, které jí ve vlnách splývaly kolem obličeje. Po tvářích jí tekla rozmazaná řasenka, přes rameno měla hnědou kabelku a kolem krku přehozený černohnědý šátek. V ruce držela balíček kapesníků. Kéž bych svůj žal dokázala ovládnout natolik, abych si řekla o kapesníčky. Smrkala jsem do rukávů, otírala si nos okrajem trička. Slzy jsem nechávala kapat rovnou na podlahu.

Žena běžela rovnou k recepčnímu pultu, chvíli se o něčem dohadovala, pak ustoupila a šla se posadit. Když se na mě krátce podívala, hned jsem věděla, kdo to je. Zírala jsem na ni. Nemohla jsem od ní odtrhnout oči. Moje tchyně. A zároveň naprosto cizí člověk. Několikrát jsem viděla její fotku v albu, ale ona mou nikdy.

Zvedla jsem se a zamířila na toalety. Nevěděla jsem, jak se jí mám představit. Jak jí vysvětlit, že jsme tu obě kvůli stejnému muži. Že obě truchlíme nad stejnou ztrátou. Zůstala jsem stát před zrcadlem a dívala se na sebe. Obličej jsem měla rudý a plný skvrn. Oči podlité krví. Dívala jsem se na sebe a říkala si, že tenhle obličej někdo miloval. A teď je pryč. Takže teď už tu tvář nikdo nemiluje.

Když jsem se vrátila, tchyně tam nebyla. Otočila jsem se a spatřila Annu, která se natáhla po mé ruce. „Můžeš jít dál,“ oznámila mi a vedla mě k muži s červenou kravatou. Ten si mě převzal a provedl mě dvoukřídlými dveřmi.